

איל חיות-מן אם אעזבך

מתא"ן – מפעל תרבות ואמנות לנוער, פועל במטרה לקדם את החינוך לאמנויות במתנ"סים ובמסגרות החינוך הבלתי פורמלי בקהילה ולעודד את היצירה האמנותית העכשווית בקרב בני נוער בעלי כשרון מכל רחבי הארץ. מתא"ן פועל במסגרת החברה למתנ"סים.

במסגרת תחום הכתיבה במתא"ן מאתרים ומטפחים עשרות בני נוער בעלי כשרון בכתיבה ומעניקים להם מסגרת מקצועית לפיתוח יכולתם האמנותית. כמו כן מתקיימות תוכניות למבוגרים: קורס להכשרת מנחים לסדנאות כתיבה, המתקיים בהצלחה זו השנה הרביעית וכן פרויקט חממות כתיבה המתקיים ביישובים שונים בארץ בשיתוף אמנות לעם.

הטקסטים המפורסמים בגליון זה נכתבו על ידי משתתפי תוכניות הכתיבה של מתא"ן לבני נוער בעלי כשרון, ובגריהן.

נת הבדיקות הביטחוניות וביקורת-הדרכונים בבן-גוריון עבר במהירות יחסית, כשתחושת ניכור וחוסר-מציאות אופפת אותו. הוא לא החליף מילים עם איש, וכששאלה אותו הפקידה שבדקה את דרכונו: "אליהו ישראלי?" רק הניד בראשו.

עתה ישב כבר על מושבו במטוס, לצד החלון, והמזוודה שבה כל רכושו החומרי עלי אדמות דחוסה בבטחה בתא המטען. מהדיילת הזמין, באנגלית רהוטה, את מהדורת הערב הקודם של ה'גרדיאן'. בין חפציו לא היה כל ספר בעברית, או כל חפץ אחר שנשאל עליו את האותיות האלה, העמוסות כל כך, שלא ניתן לעשות בהן כל שימוש בלעדי. אותיות מתישות. נזכר בימים שבהם חשב להפוך למשורר. היו אלה הסמלים שייגעו אותו, שלא אפשרו לו להמשיך בכך. הסמלים והאותיות. בנפשו היתה אש גדולה באותם הימים, אש שהיה לו צורך להסביר אותה, לזעוק אותה כך שכל העולם ישמע. חשב שהוא יודע כיצד לתקן את כל הטעויות שנעשו בימים עברו, חשב שהפתרון נמצא בידיו, חש כיצד הוא מתגלגל כגחל בוער על קצה לשונו.

כעת, כשהחל המנוע האדיר של מטוס 'בריטיש איירווייז' לנהום תחתיו, ידע שטעה. היתה בו אש, היו חומרי הבעירה, אך לא היה דבר לשרוף. וכעת, כבתה האש. ארץ אכזרית זו, ארצם של הנביאים הגדולים ביותר והכופרים המרהיבים ביותר, לא הותירה בו דבר מלבד אודים ורמזים. הוא נסמך על אש אחרת עכשיו, על אש המטוס הבווערת סביבו, על העוצמה האנושית המבעבעת מכל עבריו, עוצמת חלומותיהם של אחרים המריצה את רכב האש בו הוא יושב על מסלול שנקבע מראש, מסלול שסופו השמים ושמי השמים, מסלול שסופו יערות העד ותרבות העד של אנגליה.

והנה החל כבר המטוס לנסוק מעלה. אלי הביט דרך החלון, וראה את השדות הולכים ומצטמקים, את העצים והבתים מתגמדים עד שהפכו לצעצועי פלסטיק ומיניאטורות חרסינה, עד שהיו לכלי משחק ליד הכבירה שהושטה מדי פעם להשתעשע בהם, ביד שהרסה ושברה ושרפה וליטפה ונטעה, יד ההיסטוריה או הזמן או אלוהים, אותה יד שממנה חומק כעת המטוס, נע לעבר חלקים שגתיים יותר של העולם, חלקים שהזנחו ועברו מידי הכוח האלוהי לידי העלובות והמסורות של האדם, וכך טופחו לרמה גבוהה בהרבה מזו שאלוהים, בשיגעונותיו ובדרמטיזציה שלו, יכול היה להגיע אליה. ועם זאת, היה איזה יופי מיוחד בכל זה, בטירוף המוחלט הזה, בארץ שהיתה חצר המשחקים של אלוהים. אלי חש כילד שלא הזמן להצטרף למשחק של חבריו, וכעת הוא יושב בצד, זועף וחוסר אונים, וגם לכעסו אין איש שם לבו. כשפרצו ממנו הדמעות לבסוף, ידע שנסגר המעגל. כי הנה, דרך השמים המעוננים, שהמטוס כבר החל לטפס מעליהם, החל לרדת גשם, ואלי ידע שזהו הגשם שלו, זוהי תרומתו למשחק הענק שתחתיו. זה היה פורקנה המוחלט של האש שבו. זה היה הגשם שלו. ■

דורון אסף

בבית

את תחתכי ירקות אצבעך מדממת אל תוך הסלֵט
 ואני

ידי שלי אאחז ואמר
 לא כואב

לא כואב לי בכלל

כל איש בביתנו ישוב בחדר אחר
 ונראה כמו מבעד מבט קטרקט
 המרבו בזהיר אך מסביב מטשטש

ותמיד בבקר יותר נעים
 יש לך זמן לשאל שאלות
 לעמד בפתח ולצפות

בגבינו הקשים מתרחקים ודינו אינן נוגעות
 אני יודע שבאותו הרגע עולה בך תהיה
 האם עודנו זוכרים
 איך לאהב ולהיות נאהבים